

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

การปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์

เมื่อเข้าปรอทลงมากกุฎิเรา ลงแค่ ๑๖ องศา ความหนาวลงแค่ ๑๖ องศา พอๆ กับกับเมื่อวานนี้ มันแปลกที่อยู่ตามแถวนี้ไม่มีน้ำค้าง น้ำค้างที่เกาะอยู่บนใบไม้แล้วมันตกลง มาแถวนี้ไม่เห็นมี อยู่ในป่าในเขาแต่ก่อนพอตี ๔ ตี ๕ น้ำค้างมาเกาะอยู่บนใบไม้แล้วตกลงมานี้เหมือนท่าฝน ซ่าๆ นี่ไม่เห็นมี ถึงขนาดนอนไม่ได้นะ ตลอดรุ่งเลยนอนไม่หลับนอนไม่ได้ คือเวลามันหนาวมากเราเข้าที่ภาวนานี้จิตมันจะเข้าข้างใน ความหนาวจะหายไปๆ เจียบเลยไม่มีหนาว เวลาจิตเข้าข้างในหมดแล้วจนกระทั่งตัวนี้หายเจียบ ไม่มีหนาวเลย พอจิตถอนออกมาปั๊บรีบนอนให้หลับ เพราะความหนาวมันโหมเข้าๆ สุดท้ายก็กลับมาง่วงอีก คือมันนอนไม่ได้นอนไม่หลับ ต้องลุกมานั่งอีก พอนั่งแล้วก็เรียกว่าหนาวแทบไม่มี นั่งแล้วนั่งเล่ามันก็สว่างซี ถึงขนาดนั้นละ

พวกหน้าพวกตานี้ตกกระไปหมด มันแตกมันอะไรเต็ม หนาวขนาดนั้นละ นั่งภาวนา หมุกกลางคืนมันมาหากิน มันจะหนาวไม่หนาวไม่รู้ะกลางคืน หมูเป็นฝูงนะมากลางคืน เรานั่งอยู่เขามาข้างๆ ก็ที่มันแคบๆ รอบๆ บริเวณแคร์เรา แล้วหมูมาเที่ยวกินกันเสียงสุดสั๊ดๆ หมู มันจะหนาวหรือไม่หนาวก็ไม่รู้ ทั้งๆ ที่เราออกเดินจงกรมไม่ได้แต่หมูมันมาหากิน หมูป่า แต่สำคัญที่กลางคืนมันนอนไม่หลับเลย คือหนาวขนาดนั้นขนาดนอนไม่ได้เลย นอนไม่หลับ ต้องลงมานั่ง นั่งแล้วนั่งเล่าตลอดรุ่งเลย เดินก็เดินไม่ได้มันหนาวมาก ลงเดินไม่ได้ตัวแข็งหมด ยอมรับว่าหนาวจริงๆ น้ำค้างตกลงบนใบไม้เหมือนท่าฝน ตอนตี ๔ ตี ๕ ซ่าๆ มันถนัดชัดเจนประจักษ์ด้วยตัวเอง

แต่มันไม่เป็นอารมณ์นะ มันจะหนาวขนาดไหนก็ไม่เคยเป็นอารมณ์ ว่ามันจะหนาวมากอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี เวลามันหนาวก็สู้กันเลย จากนั้นหายเจียบเลย เพราะเหตุไร เพราะจิตมันมุ่งต่อธรรม จิตไปหนักอยู่ในธรรมไม่ได้มาอยู่ตามนี้ นอนไม่หลับตลอดรุ่งเลย ที่ว่านอนไม่หลับตลอดรุ่งมันก็มีผ้าห่มคือจีวร เอาจีวรกับสังฆาฏิพับครึ่งซ้อนกันนอนเท่านั้นละ ให้เท่านั้น ไม่หลับก็ไม่หลับ เราไม่เคยมีผ้าห่มหนาวติดตัวไปไม่มี ไม่ห่มก็ไม่ห่ม หากเป็นอยู่อย่างนั้นในตัวเองนั่นแหละ ใครจะทราบไม่ทราบก็ตามแต่เราไม่มีผ้าห่ม พระเต็มวัดรู้ที่อยู่ เราก็ทำของเขาอย่างนั้นละ เป็นอย่างนั้นนะ มันหากเป็นอยู่ในจิตนี้แหละ

เวลารู้เป็นพ่อแม่ครูจารย์มันรู้ ผ้าห่มไม่อดแต่ไม่เอา ก็เราไม่ได้บวชมาหาผ้าห่มบวชมาหาธรรม ปฏิบัติเพื่อธรรม นอนไม่ได้ไม่นอน ที่ว่านอนไม่ได้กลางคืนนี้หมายถึงอยู่คนเดียวในป่าๆ อยู่หนองผือหน้าหนาวออกแล้ว ส่วนมากออกเข้าป่าแล้ว อยู่หนอง

ผิอก็อยู่กับหมู่คณะกับพ่อแม่ครูจารย์ในพรรษา พอออกพรรษาเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ลาท่านออก อยู่หนองผิอก็ไม่เคยห่มผ้า ผ้าห่มกันหนาวไม่มี เพราะฉะนั้นท่านถึงได้เอาผ้าห่มของท่านไป เวลาเห็นในวัดมีพ่อแม่ครูจารย์เห็น เห็นจนได้ละ กับเรานี้ตาท่านจับจ้องตลอดเลยนะ ตาในตานอกจับจ้อง เราจะทราบได้ตาในจับยังงี้ มันไข้มาลาเรีย อยู่หนองผิอเป็นไข้มาลาเรีย ตอนเช้าอาการของมันมันจะเอาแต่เช้าก่อนบิณฑบาต มากี่มาหาท่าน มากราบท่านบอกว่า วันนี้ไม่ฉันจังหัน เราก็มากราบเรียนท่านตรงๆ ว่าวันนี้ไม่ฉันจังหัน อาการไข้รู้สึกมันเริ่มแล้ว พอทราบเรียนแล้วกลับไปก็เอากันແหละ ปิดกันเลย

นี่ตาในท่านละที่นี้ละ ไข้มันหนัก สติปัญญาที่หนัก ชัดกัน โอ้ ที่นี้เวลามันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยลาก็จ้องกัน ไม่ได้ต่อยกันนักมวย จ้องกัน คือจ้องดูทุกขเวทนา พิจารณามันเหนื่อยพอแล้ว นั่นละที่นี้พ่อแม่ครูจารย์ท่านส่งจิตไป มันเป็นยังไม่มาหานี้ละ ท่านว่าอย่างนั้นบเวลาท่านจะพูด พอขึ้นไปตอนบ่าย ๔ โมงกว่าๆ ปิดกวาดแล้ว พอไข้มันสร้างบ้างเลยขึ้นไปหาท่าน ทำไมทำอย่างนั้นละ นั่นเห็นไหมละท่านสงสัยอะไร ทำไมทำอย่างนั้นละภาวนานะ

เราก็นิ่งเพราะระวังเหยี่ยวใหญ่ โผมาก็ปี๊วะเลย ต้องระวัง ทำไมทำอย่างนั้นละภาวนา ที่แรกว่า ทำไมทำอย่างนั้นละ แคนั่นก่อน เราก็นิ่ง ทำไมภาวนาทำอย่างนั้นละ นี่ก็ดูมหาว่าไม่ฉันจังหัน ไข้หนักมันเป็นยังงี้ มันปฏิบัติต่อไข้ยังงี้บ้าง ท่านว่านั่น ท่านส่งจิตไปดูท่านว่า นี่ที่มันชัดเจนมาก นั่นละท่านดูในดูนอก ไปก็จ้องกันอยู่อย่างนี้ มันแบบฤาษี แบบนั้นแบบไม่มีปัญญา ไม่ได้ใช้ปัญญา เราชัดเสียเต็มเหนี่ยวแล้วนะนั่น คือมันจะตายแล้วก็มาพัก พักก็ไม่พักเฉยๆ พักจ้องกัน พอดีท่านส่งจิตไปดู เฟ่งจ้องกันอยู่อย่างนั้นใช้ได้หรือ ต้องใช้ปัญญาซิ เราก็นิ่งฟัง ท่านก็อธิบายของท่านไป

พอเสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็ได้ทราบเรียนท่าน ว่าการพิจารณาทางด้านปัญญา เอาเต็มเหนี่ยว ในระยะนั้นมันเหนื่อยมากก็เลยพักเสียก่อน แล้วจิตจ้องกันอยู่อย่างนั้น นั่นชิมองไปมันจ้ออยู่นะ ท่านว่า นั่นท่านสงสัยเมื่อไร มันเฟ่งกันจ้อ จะทำอะไรก็ไม่ทำ นี่เห็นไหมท่านรู้ ดูในดูนอก ท่านพูดด้วยความสงสัยเมื่อไร ทำไมทำอย่างนั้นละ จ้อเรื่อย คือมันทุกข์หนักมากเท่าไรมันจะต้องแยกแยะเวทนา กาย เวทนา จิต ธรรม ชัดกันหมุนตัวๆ ที่นี้เวลามันเพลียมากๆ แล้วเราเลยพักมันไว้ก่อน พักแล้วก็กำหนดดูเวทนา ไม่เคลื่อนไม่ไหวไม่ใช้ปัญญา พอดีท่านส่งจิตเข้าไปบ๊ีบ ท่านจึงว่าแบบฤาษี แบบหมากัดกัน ขบขันดี นั่นละท่านดูภายใน

แต่ก่อนไม่มียา ไอ้เราก็ไม่เคยมียาติดตัวละ แม้มืดหนึ่งก็ไม่เคยมี ยามมียากก็ไม่เคยติดยาม เวลาเป็นมามันเอาทุกซ์มาจากไหน ไข้มาจากไหน เวลาหายมันจะไปหายที่ไหน มันก็หายที่มันเกิดนั่นແหละ ดับที่มันเกิด ชัดกันเลย มันหากเป็นนิสสัยอย่างนั้น

แหละ เรื่องยาไม่เคยสนใจ แม้แต่ท่านให้พระเอาไปให้ อยู่หนองผิอนั้น มันพืดกันทั้งวันทั้งคืนเลยนะ ไข้มาลาเรีย ออกจากหนาวเป็นร้อน ออกร้อนหมดทั้งตัว ต้นเหตุมันก็ตอนเช้าพอสว่างท่านจะได้ยินเสียงไม้กวาดแล้วแหละ เรายื่นออกหน้า เป็นอย่างนั้นนะ เหมือนเป็นบ่อยหมู่เพื่อนในวัด ต้องนำเสมอ นำเพื่อนฝูง อะไรเราต้องออกหน้า นำอะไรไม่ดีจี้ เราเป็นคนจี้ พอตูดแหลกไปเลย เพราะฉะนั้นพระจึงกลัวเรามาก เราจริงจังมากทำทุกอย่าง พุดง่าย ๆ ว่าไม่มีคำว่าขี้เกียจ อ่อนแอ เก้อ ๆ มอง ๆ ไม่มี ฟุ้ง ๆ ตลอดเลย

เพราะฉะนั้นพระเณรมองเห็นเราเหมือนมองดูเสือ นะกลัว กลัวรองพ่อแม่ครูจารย์มันลงมา เพราะท่านอยู่กุฏิท่านไม่ค่อยมีอะไร แต่เรานี้มันเอากันอยู่เรื่อยกับพระจะไม่กลัวได้ยังไง ต้องกลัวชิ ทีนี้พอตื่นเข้ามาวันนั้นลุกไม่ขึ้นเลย กลางคืนฝนตก ทั้งลมทั้งอะไร ไปไม้เกลือลานวัด ทั้งกิ่งไม้ใบไม้ ตามธรรมดาท่านจะได้ยินเสียงไม้กวาดแล้ว เรานั้นแหละออกก่อน พอสว่างปีบออกแล้ว นำหมู่เพื่อนทุกอย่าง อะไร ๆ นำตลอด ๆ จิงว่าเหมือนบ่อยกลางเรือนหมู่เพื่อนนั้นแหละ เราทำเพื่อพ่อแม่ครูจารย์ท่านผาสุกร่วมเย็น เพราะเราไปหาท่าน ท่านไม่ได้ขึ้นตีนิมนต์มาเราเอง จะมาก่อความรำคาญแก่ท่านได้ยังไง มันเสียหายไม่ถูกต้องเลย เราจึงต้องคอยเข้มงวดกวดขันกับพระกับเณร ถ้าเราอยู่นั้นพระเณรก็เรียบบร้อย ไม่เรียบบร้อยไม่ได้เอาจริง ๆ นี้

เราไม่ได้ทะเลาะแหละ พุดให้มันชัดเจนเลย วันนั้นไม่เห็นได้ยินเสียงใครปิดกวาดตอนเช้าท่านลงมาแล้ว ลงมากลางวัดเลย พระเณรไปไหนหมดเหอ พระเณรไปไหนหมด ก็เรานอนเราฟังอยู่ สักเดี๋ยวจึ้นแล้ว ท่านมหาไปไหน ตรงนั้นละนะ เพราะหลักใหญ่อยู่ตรงนั้น เกี่ยวกับพระเณรอยู่กับเรา พระเณรไปไหนหมด ๆ สักเดี๋ยวกก็ถามท่านมหาไปไหน แล้วพระก็ตอบท่านว่า ท่านมหาป่วยเป็นไข้ หือ ขึ้นอีกแล้วนะ ท่านมหาเป็นไข้คนเดียววัดร้างไปเที่ยวเหอ อย่างนั้นนะ ชัดเปรี้ยว ๆ เลย

ธรรมดาท่านจะไม่ลงมา เพราะได้ยินเสียงข้อวัตรปฏิบัติเรียบบร้อยอยู่แล้ว เรานั้นละหน้าหน้าตลอด ทุกอย่างนำตลอดเลย อยู่กับหมู่กับเพื่อนกับครูบาอาจารย์ เราทำเพื่อครูบาอาจารย์ให้ผาสุกร่วมเย็น ไม่ให้มาเป็นกั่วงลกับข้อวัตรปฏิบัติ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเณรทั้งหลายทำได้ แล้วยังจะมาขวางหูขวางตาท่านใช้ไม่ได้นะ เราจึงต้องจัดต้องทำตลอดเวลา อยู่กับพระกับเณรหนักมากนะ เพราะฉะนั้นการฉันทันจันเราจึงต้องฉันทันเป็นประจำ แต่ไม่ฉันทันมาก ประมาณ ๕๐ หรือ ๖๐% ถ้าอดมันต้องพืดกันเลยนี้ อันนี้มันอดไม่ได้เพราะงานการมีอยู่ ฉันทัน้อยเอา

ไม่เคยฉันทันจันให้อิมแหละมาอยู่กับหมู่กับเพื่อนก็ดี ลดตลอด ๆ เพราะมันไม่ได้ออกเต็มเหนี่ยว ถ้าออกไปคนเดียวมันอยากฉันทันก็ฉันทัน ไม่อยากฉันทันไม่เลย ก็วันก็ตาม

ช่างมัน นั่น ฟุ่งเลยเราคนเดียว ความเป็นความตายเราเป็นคนรู้เราเอง มาอยู่กับหมู่ เพื่อนทำอย่างนั้นไม่ได้ ต้องผ่อนๆ นี่พูดถึงเรื่องความเกี่ยวข้องกับหมู่กับครูบาอาจารย์ รักษาท่านไม่让您ลำบากลำบากน ระเกะระกะขวางหูขวางตาทำอย่างนั้น มันดูได้หรือ ละไปศึกษาอบรม หยาบๆ ยังไปขวางตาท่านได้ นี่ละเราจึงได้เข้มงวดกวดขันข้อวัตร ปฏิบัติกับพระกับเณรตลอดเลยนะ สำหรับพระเณรก็เรียบร้อย ไม่เรียบร้อยยังไงก็ใส่กันอยู่ที่นี่กับเรา เปรี๊ยะๆ กันอยู่เรื่อย

พระเณรนี้ก็ล้วนเราอมรับ พระเณรก็ล้วนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแหละ เพราะดูเรา พระเณรก็รู้ว่าดูเรา มันน่ากลัวไม่น่ากลัว ถ้าเอื้อยอ้ายเฉยอยู่มันไม่น่ากลัว ดีไม่ดีมันซัดหัวด้วยช้านะ อันนี้ไม่กลัวได้ไง พอมองเห็นปี่ตามันเหมือนตาเสือนี้เข้าใจไหม ตามันเหมือนตาเสือมันจะกัดจะฉีก พอพูดอย่างนี้ก็ยิ่งระลึกถึงท่านอาจารย์คำดี มาเกี่ยวข้องกับท่านอาจารย์คำดีที่นี่ พูดเสียก่อนนะ ท่านภวานากกลางคืนท่านรู้ของท่าน ตอนเข้ามาท่านสั่งพระเลยนะ นี่เราได้นิมิตแล้วเมื่อคืนนี้ จะมีพระองค์สำคัญมาหาเราในเร็วๆ นี้ ท่านบอกว่าพระองค์สำคัญ ใครก็ไม่รู้แหละ ท่านสั่งพระเณรเลย ให้พระเณรไปนั่งเฝ้าศาลาคอยดูพระ ถ้าเป็นพระกรรมฐานมายังไงให้ได้พบกับผมเสียก่อน พระนอกลั่นไม่เกี่ยวข้องท่านว่า ถ้าเป็นพระกรรมฐานต้องให้พบกับผมเสียก่อน

เมื่อคืนนี้นิมิตแปลกมาก ว่าจะได้พบกับพระองค์สำคัญ ท่านพระองค์สำคัญใครก็ไม่รู้แหละ ท่านให้พระมาอยู่ พระองค์นั้นก็ชื่อฮวดจำได้นะถ้ามีเหตุมีผล พอไปถึงแล้วมีพระองค์หนึ่งนั่งอยู่ศาลา ท่านก็รีบมาต้อนรับเราเพราะเราไปองค์เดียว เราขโมยหนีจากหมู่เพื่อนไปองค์เดียว หาอุบายมาเยี่ยมแม่ มาเยี่ยมโยมแม่แล้วเปิดเลยหนึ่งคนเดียว ทีนี้พอท่านต้อนรับเราเรียบร้อยแล้วท่านก็เล่าเรื่องให้ฟัง ที่ผมมาเฝ้าศาลานี้ก็คือท่านอาจารย์สั่ง ท่านได้นิมิตว่าจะได้พบพระองค์สำคัญ ท่านว่าองค์สำคัญใครก็ไม่ทราบแหละท่านหากพูดอย่างนั้น จะได้พบพระองค์สำคัญเร็วๆ นี้ เลยให้ผมมาเฝ้าศาลา ผมก็เลยมาเฝ้านี้ละ

เราก็เลยดูศาลาหลังนี้ ท่านให้เฝ้าอยู่นี้มีเหตุผลโลกอะไรบ้าง เป็นตามนิมิตของท่านจริงๆ หรือเป็นอุบายวิธีการอย่างหนึ่ง หรือว่าในศาลานี้มีวัตถุสาระสำคัญอยู่ในนี้ที่จะต้องรักษา แต่ท่านหาอุบายอย่างนั้นก็อาจเป็นได้ เราดูศาลาก็ไม่มีอะไร ศาลากรรมฐาน กระโถนก็กระบอกไม้ไผ่ตัดครึ่งตั้ง เป็นกระบอกไม้ไผ่ แล้วถ้ายดินอย่างนี้ กระโถน เราดูไม่มีอะไร คงจะเป็นความจริงเรานึกนะ สักเดี๋ยวท่านก็มาถามว่าท่านอาจารย์ชื่อว่าไง ถ้ามหาทำไมชื่อนะเราว่านั่นนะ ชู โ๊ะะ เวลาได้พบครูบาอาจารย์แล้วจะต้องไปกราบเรียนท่าน ไปกราบเรียนท่านก็ต้องได้บอกชื่อบอกนาม ท่านก็อ้างเหตุผลดีอยู่ เราหาทางออกไม่ได้ก็เลยบอกว่าชื่อบัว พอว่านั่นตื่นขึ้นมาเลย หือๆ

อาจารย์มหาบัวเธอ โอ๊ย ท่านปรารถนาถึงท่านอาจารย์ตลอดเวลา หนึ่งก่อนเทศน์ สองเทศน์จบลงแล้วจะเอาเรื่องของท่านอาจารย์นี้ออกอยู่ตลอด ขู่พระเถรท่านว่า พระเหล่านี้ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวนี้มันแตกกระเจิงจากวัดหมดนั่นละ อยู่กับท่านไม่ได้ คือท่านไม่ดูท่านนะ

ทีนี้ก็มาถึงวาระละ พอไปหาท่านคุณธรรมะกันแล้ว ตอนเช้าละที่นี้ละ มันขบขันตอนนี่ละ เราก็ไปนั่งเป็นองค์ที่สองด้วย ก็เราพรรษาแก่แล้วนี่นะ พระเถรก็ไม่รู้จักเราก็คือเราไปองค์เดียวด้วย พระเถรก็ไม่รู้จักเราว่าเป็นใครด้วย ทีนี้พระเถรก็ใช้กิริยาตามธรรมดาที่เคยทำมาตามอัธยาศัย จะมีลักษณะจู้จี้จ้านหรืออะไรก็ไม่ทราบแหละ แต่เวลาตอนเช้าเรานั่งนี้ นี่ละมันขบขันนะ พอพระเถรเอาปืนโตเข้าไปจัดถวายท่านตรงหน้า โดยเฉพาะๆ พอพระเถรองค์ไหนเข้าไปใกล้ๆ ท่านว่าเสียนะนั่นท่านวางัน ท่านกระซิบพระเถร เสียนะนั่นเห็นไหม ระวังนะ องค์โตเข้าไปท่านกระซิบ เสียนะนั่นอยู่ข้างๆ เราขบขัน โถ เรายังเป็นเสื่อ เราไม่ลืมนะ

กระซิบเบาขนาดไหนก็ตาม ก็เราหูเราได้ยินนี้ใช้ไหม พอพระเถรเอาปืนโตเข้าไปหาท่านไปจัด นี่เสียนะอยู่ข้างๆ ระวังนะ องค์ไหนพอออกจากนี้ไปแล้วรีบไปเลย เรียบไปเลยๆ เราสังเกตนี้ องค์ไหนก็ตามถ้าเข้าไปนี้แล้ว เสียนะอยู่ข้างๆ ระวังนะ เสียนะๆ เราก็คบขัน ว่าโอ๊ยเรานี้ก็เป็นเสื่อ เสื่อขนาดนี้นา พอวันหลังมานี้ดูพระเถรเรียบหมดนะ นี่แสดงว่ากลัวเสื่อ เรื่องท่านอาจารย์คำดี

พูดถึงเรื่องพระเถรกลัวเรากลัวมากอยู่นะในวัดหลวงปู่มั่น วัดป่าหนองผือ กลัวจริงๆ ไม่กลัวไม่ได้ เพราะเราจริงจังทุกอย่างพระเถรก็เห็นอยู่ที่นี่ เป็นพระขี้เกียจขี้คร้าน พระเหม่อพระมองพระเถ่อ หรือเป็นพระชนิดใดมองดูมันก็รู้ใช้ไหม เดียวจี้คนนั้นเดี๋ยวจี้คนนี้อาเหมือนตาเสื่อ นี่เราพูดง่ายๆ ตาดูพระคุณเหมือนเสื่อ ดูเหมือนแมวดูหนูเหมือนเสื่อดูวุ้นนั่น กลัว เป็นอย่างนั้นละเวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ หนักมากนะ ทำข้อวัตรปฏิบัติอะไรต้องเราเป็นหัวหน้าควบคุมดูแลทุกอย่าง เพื่อให้ท่านผาสุกร่มเย็นไม่ให้ระเกะระกะขวางหูขวางตา แล้วก็ไปขวางใจท่าน เราพยายามที่สุด เพราะฉะนั้นเวลาเราจะไปลาไปเที่ยวที่ไหนอาการท่านไม่ยอมให้ไป นี่เราก็อทราบ เวลาเราไปแล้วพระเถรจะเป็นยังไงจะทราบ เวลาเราอยู่ที่นั่นเรียบไปหมดนี่ ไม่เรียบไม่ได้

การปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์ พ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้เรียกว่าหมดพุงเรา การใช้สติปัญญาเกี่ยวข้องกับท่าน ไม่ว่าใกล้ไกลอะไรนี้ใช้สติปัญญาเต็มภูมิ หมดภูมิเราเลย ใช้กับองค์ใด ๆ เราไม่เคย ไม่เหมือนพ่อแม่ครูจารย์มั่น อันนี้ใช้ตลอดไม่งั้นไม่ได้ นะ เพราะจอมปราชญ์กับจอมโง่ เรานี้จอมโง่ท่านจอมปราชญ์ มันต้องได้เอาเต็มเหนี่ยวเข้าปฏิบัติใกล้ชิดกับท่านใกล้ไกลอะไรต้องรอบทุกอย่าง อันนี้เวลามีพระเถรเข้าไป

ใกล้ชิดกับท่านก็ต้องไม่พ้นมาหาเรานี้ละ เราต้องได้ให้การอบรม จะเข้าออกหาท่าน
ยังงี้ๆ จัดบริขารบริวารยังงี้บอก คือไม่ให้ระเกะระกะท่านความหมายว่างั้น

พูดถึงเรื่องจอมปราชญ์ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่ท่านจับตลอด ยิ่งเฉพาะกับเรานี้
จับตลอดเลย อะไรๆ พระเณรไม่เห็นท่านเห็น อย่างบิณฑบาตได้มาเท่าไรเราไม่ได้เอา
ของตามส่งมานะ ไม่เอา บิณฑบาตได้มาเท่าไรเอาเท่านั้น จัดนิดๆ หน่อยๆ ใส่บาตรนิด
หน่อยจับใส่เข้าไปผา ไปจัดของให้ท่าน กลับมาถึงจะเอาบาตรเจ้าของมาฉัน แต่พระ
เณรไปแตะไม่ได้นะนั่นพระเณรรู้แล้ว เราเอาผาปิดแล้วเอาผ้าอาบนํ้าปิดอีกทีหนึ่ง ซ่อน
ไว้แอบไว้ที่ผา เราก็ไปจัดถวายท่าน พระเณรไม่กล้าละ ท่านเห็นจนได้เห็นไหมละ

นานๆ เวลาจะฉันปุบปับท่านขอใส่บาตรเรา นั่นเห็นไหมละ เอ้าขอใส่บาตร
หน่อย พอว่างั้นมือถึงแล้ว เปิดผาบาตรออกแล้วใส่ลงไป ศรัทธามาสายบ้างอะไรๆ
แล้วแต่อุบายท่านจะพูดละ ถึงแล้ว ถ้าอย่างนั้นเราก็ฉันให้ เพราะท่านจอมปราชญ์เรา
จอมโง่ ถึงจะเด็ดก็เด็ดแบบพวกหัวชนผา ไม่ได้มีสติปัญญาหลบหลีกปลีกหมัดปลีก
มวยอะไร เรายอมรับถ้าท่านทำ ท่านเห็นละเรื่องของเรา ทำอะไรทำคนเดียวๆ ไม่ให้
ใครเห็น ท่านเห็น อย่างบิณฑบาตได้มามีเท่าไรเอาเท่านั้นนี่ พระเณรเข้าไปแตะไม่ได้
บาตรเรา ท่านก็รู้จนได้ เราไม่เคยพูด

ทำอะไรท่านรู้ท่านเห็นก่อนเพื่อนๆ พ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ ก็คิดดูซิห่มผ้า เราไม่
เคยใช้ผ้าห่มเลยนะ พระเณรใช้เต็มวัดเราก็ไม่เคยสนใจ เราไม่เอา ท่านก็ยังไม่เอาผ้าห่ม
ท่านที่ห่มไปบังสกุลให้เราจนได้ คิดดูซินะ ท่านไม่เห็นท่านไปบังสกุลได้ยังงี้ ไปบังสกุล
วางไว้กลางที่นอนเราเลย พับไว้เรียบร้อย แล้วมีเทียนมีดอกไม้ชนิดๆ เหน็บไว้โน้น เอ
อะไรพันแล้วไปวางไว้กลางที่นอน เราไปไปดู ใครเอาผ้ามาบังสกุลเรานะ พอไปเห็น
อ้อๆ ผ้าผืนนี้เราก็พับก็เก็บอยู่ทุกวันว่าไง ผ้าพ่อแม่ครูจารย์ จากนั้นก็กราบเสียก่อน
กราบผ้าบังสกุลท่าน แล้วค่อยไปชักบังสกุล เลยใช้ให้ห่ม นอกนั้นเราไม่เคย นี่ละอย่างนี้
ใช้ ถ้าของท่านมาใส่บาตรเราเราฉัน คนอื่นมาแตะไม่ได้ เนอะอย่างนั้นมันต่างกันนะ
เพราะอันหนึ่งจอมปราชญ์อันหนึ่งจอมเซ่อ จะต้องคอยยอมรับจอมปราชญ์เสมอซิเรา
เป็นจอมเซ่อ เป็นอย่างนั้นนะ

นี่พูดให้ฟังถึงเรื่องการประพฤติปฏิบัติศีลธรรม มาทำเชื่อๆ ซ่าๆ ไม่ได้นะ ต้อง
จริงต้องจัง สติปัญญาต้องไหวตัวตลอด ผู้ที่อยากฆ่ากิเลสแก้กิเลสต้องเป็นผู้รอบคอบ
ด้วยสติปัญญา ถ้าว่าเดินจงกรมก็สักแต่ว่าเดิน สติไม่ทราบไปไหนปัญญาไม่ทราบไป
ไหน ก้าวเดินเหยือกๆ ตาเอ๋อมองด้วยความไม่มีสติ ใช้ไม่ได้นะให้จำให้ดี สติเป็นของ
สำคัญในวงความเพียร อยู่ที่ไหนก็ให้มีสติติดแนบเป็นของดีที่สุดแล้ว ยิ่งความเพียร
แล้วจ่อตลอดเหมือนนักมวยเข้าต่อยกันผลอไม่ได้ ผลอตายเลย อันนี้ก็เหมือนกันสติ

กับปัญญากับกิเลสเปลอเมื่อไรก็ตายเลย มีแต่หงายหมาๆ พวกเรารู้กิเลสไม่ได้ กิเลสมันเร็วกว่าสติปัญญาไม่ทันมัน สติปัญญาเป็นสำคัญมาก

จึงได้เห็นชัดเจนว่างานใดก็ตามในโลกนี้ ไม่มีงานที่จะหนักแน่นยิ่งกว่างานแก้กิเลสตัณหา เป็นงานที่หนักมากที่สุด ต้องใช้สติปัญญาทุกอย่างทุ่มเทกันลงเต็มเหนี่ยว พอถึงขั้นเป็นก็เอาเป็น ถึงขั้นตายก็ตายแบบสู้ไม่ถอยด้วยสติปัญญาแก้กิเลส มันถึงได้ลดลงๆ เห็นประจักษ์นะ ถ้าสติดีเท่าไรจิตใจนี้ตั้งได้เรื่อยๆ แน่นหนามั่นคงสงบร่มเย็น กิเลสไม่กวน ที่นี้ก็ขึ้นเรื่อย นี่ละธรรมบำรุงรักษาจิต สติธรรมปัญญาธรรมรักษาจิต สติสัมปชัญญะรักษา ที่นี้ใจเมื่อมีผู้อารักขาแล้วก็ไม่มีภัยเกิดขึ้นกับใจ ภัยคือกิเลสอยู่กับใจละมันออกกวน เขี่ยบใจนั้นละ ที่นี้เมื่อรักษาดีเข้าจิตใจก็ตั้งได้ๆ จนกระทั่งตั้งแต่สติล้มลุกคลุกคลาน ตั้งแล้วล้มๆ ตั้งจนได้ นั้น

การตั้งสติก็เคยพูดให้ฟังแล้ว สติที่จะตั้งได้ดีไม่ต้องมีเครื่องทำลายและเครื่องสนับสนุนสตินะ เครื่องทำลายสติก็มี เช่นกินมากนอนมาก นี่ทำลายสติ เราทำมาหมดแล้วนะการพูดนี้ไม่ได้พูดเล่นๆ ถ้านอน ส่วนนอนมากเราไม่อยากพูดละเราไม่ค่อยนอนมากนะ มันอยากนอนมากก็ไม่เอา แต่การฉันทนั้นซิ ถ้าฉันทอิมมธรรมตาแล้วสติจะผิดจะพลาดสติจะพลาดไปละ ถอยลงมาลดอาหารลงมา สติค่อยดีขึ้นๆ ตัดอาหารไม่ฉันทสติด้านนั้น มันเห็นชัดๆ อย่างนั้น ที่นี้เมื่อผลเป็นอย่างนี้แล้วถึงจะอดอยากขนาดไหนก็ต้องทน เพราะทางเป็นอย่างนี้ผลได้อย่างนี้ จึงต้องมีอดบ้างอิมบ้างสับปนกันไป จะให้มีอิมอย่างเดียวไม่ได้ แต่จะให้อดอย่างเดียวมันก็ตายคนเรา ต้องมีอดมีอิมพืดเหวี่ยงกันไป

นี่เรียนอุบายวิธีการที่มาสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหา ในนามที่ว่าเราเป็นครูเป็นอาจารย์ ผ่านมาหมดแล้วเรื่องเหล่านี้ การนำมาสอนนี้ไม่ใช่สอนเฉยๆ เราผ่านมาหมดแล้วได้ผลมาแล้วๆ จึงนำมาสอนเพื่อจะให้ตรงแนวๆ ไม่ต้องผิดพลาดไม่ต้องลุ่มๆ คลำๆ เพราะแนวทางนี้สอนถูกต้องแล้วให้ยึด ความหมายว่านั่น แก้กิเลสที่มันของง่ายเมื่อไรใครจะว่าเก่งขนาดไหนสามโลกธาตุนี้ เอา ถ้าไม่ได้ขึ้นบนเวทีพืดกับกิเลสตัวเป็นภัยต่อโลกนี้ก่อนแล้วอย่าว่าเก่งนะงานนี้ อย่าเอามาอวด เราอยากพูดอย่างนี้อ่ามาอวด

ฉลาดไหนก็ฉลาดเถอะนะ โลกวิภูวนเป็นความฉลาดของกิเลสทั้งหมด ความฉลาดของธรรมเหนือกิเลสอีก นั่นต่างกันมากนะ อย่างที่เขาว่าคอมพิวเตอร์พิวแต่อะไรเหล่านี้ละ อันคอมพิวเตอร์พิวแต่กำเนิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลงตาบ๊วก็ไม่เคยได้ยิน ก็ฟังมาได้ยินนี้ละ แต่คอมพิวเตอร์ของธรรมนี้เป็นยังไง พระพุทธเจ้าใช้มานานสักเท่าไร สวากอหัตตอรหันต์ท่านใช้มานานเท่าไร นี่เป็นคอมพิวเตอร์ในหลักธรรมชาติของธรรมแท้ ไม่ได้มีเล่ห์เหลี่ยมหลายส้นพันคมเหมือนคอมพิวเตอร์ของโลกเขา นี่เขา

เอามาอวดกันอันนั้นคอมพิวเตอร์อันนี้คอมพิวเตอร์ เต็มนี้เรียนหนังสือหนังสืออะไรก็คอมพิวเตอร์ๆ บทเวลาสะแตกข้าวมันไม่เห็นใช้คอมพิวเตอร์ ไม่ต้องกินให้คอมพิวเตอร์ทำแทนไม่เห็นทำ มันก็มาจนตรอกอันนี้ใช้ใหม่ละ กินก็ไม่ต้องกินละให้คอมพิวเตอร์ทำแทน มันอยู่ไม่ได้เข้าใจใหม่ ไอ้คอมพิวเตอร์ขี้หมานี่ คอมพิวเตอร์พระพุทเจ้าฟัดเข้าไปตรงไหนกิเลสขาดสะบั้น

กิเลสตัวเป็นภัยพาให้สัตว์เกิดสัตว์ตายกองกันคืออะไร คือกิเลสอยู่ในจิต เราจะทราบได้ชัดๆ เวลาปฏิบัติเข้าไปมันจนตรอก จับตามตัวติดเข้าไปๆ ตามวิถีจิต นี่ละที่ว่าเกิดภพนั้นชาตินี้มันไปตรงไหน วิถีจิตมันเป็นร่องรอยมาโดยตลอด เล็งดูร่องรอยของจิตมันเป็นมาจากภพใดชาติใด มันมีร่องรอยมาเหมือนวัวเหมือนควายเข้าไปที่ไหนตามรอยมันเข้าไปถึงตัวมัน อันนี้ก็เหมือนกัน ตามรอยมันเข้าไปด้วยความเพียรสติปัญญาตามเข้าไปๆ เข้าไปถึงตัวมัน อะไรเป็นภัยต่อจิตอยู่เวลานี้ ก็คือกิเลส ฟัดมันขาดสะบั้นลงไปแล้วฝั่งเลย ไม่มีอะไรเป็นภัย ขาดหมดแล้ว ภพหน้าชาติหลังอะไรไม่มีละที่นี้ต่อไป ขาดไม่มีเหลือ ตัดสิ้นใจกันที่จิต

ที่นี้ดูร่องรอยของเจ้าของมันเป็นมาอย่างไร ก็จิตดวงนี้ไม่เคยตาย เกิดที่นั่นตายที่นี้คือมันเข้าร่างนั้นเข้าร่างนี้ตามกรรมดีกรรมชั่วนะไม่ใช่เข้าเฉยๆ ถ้ามีกรรมดีไปทางดีมีกรรมชั่วไปทางชั่ว มันมีเครื่องบังคับจิตอยู่คือบุญกับบาปอยู่ในนั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงให้ชำระบาป ให้เอาบุญหนุนเข้าๆ หนุนเข้าไป สติปัญญาเฉลียวฉลาดตามเข้าไปๆ หนุนพอเข้าไปถึงตัวแล้วภัยอยู่นั้นมันก็เห็นละซีที่นี้ นั่น ใครไปเคยเห็นสักที่ภัยตัวพาให้สัตว์เกิดสัตว์ตายในสามโลกธาตุไม่มีใครรู้ มีพระพุทเจ้าพระองค์เดียว จากนั้นมาก็เป็นสาวก รองลำดับลงมา แน่นอนๆ ขาดสะบั้นลงไปเลยภพชาติ

จึงว่า นตฺถิทานิ ปุณฺณโก ตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว คือเกิดตายๆ อย่างนี้นะ เอาตัวพาเกิดตายนี้ออกหมดแล้ว นตฺถิทานิ ปุณฺณโก ตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว นั่นเป็นอย่างนั้นนะการปฏิบัติธรรม ให้มันเห็นชัดๆ นะ การสอนโลกนี้ก็สอนอย่างเต็มกำลังของเรา เราไม่สงสัยในการสอนโลกว่าจะผิดไปที่ตรงไหน เพราะถอดออกจากหัวใจที่ดำเนินมาถูกต้องสมบูรณ์แล้ว เราก็ลูบๆ คลำๆ สอนคนอื่นก็ต้องเป็นแบบเดียวกัน สอนคนอื่นก็ลูบๆ คลำๆ ถ้าเรารู้จริงขนาดไหนๆ แม่นยำขนาดนั้นขึ้นไปเรื่อย ๆ สมบูรณ์แบบสอนเต็มเหนี่ยวเลย นั่น พวกกันจำเอานะเอาละพอ

นี่ละที่ว่าท่านตายเกิดตายสูญนะผู้ว่าๆ จะเอาอะไรมาพิสูจน์ไม่ได้เลย ต้องเอาจิตตภาวนาพิสูจน์ตามถึงเลยเชียว ตัวอะไรพาให้เกิดให้ตาย คืออวิชชามันติดอยู่กับจิตตามเข้าไปๆ ไปถึงนี้แล้วฟาดนี้ขาดสะบั้นลงไป พอขาดสะบั้นลงไปนี้เป็นธรรมธาตุขึ้น

ทันทีเลย ที่นี้ไม่เกิดไม่ตายเป็นธรรมชาติเลิศเลอสุดยอด เป็นนิพพานเที่ยง นั้นมันเห็น
 ประจักษ์เราจะไปหาใครมาเป็นสักขีพยานไม่มีไม่หา มันแน้อยู่กับตัวเองทั้งหมด นี่ละ
 เรื่องการภาวนา

พระพุทธเจ้าที่สอนธรรมนี้แม่นยำคือศาสดาองค์เอกองค์เดียว นอกนั้นเราไม่ได้
 ดำหนดิเตียนศาสนาใด เป็นศาสนาของกิเลส คนมีกิเลสเป็นเจ้าของศาสนาก็สอนตาม
 แนวของกิเลส คนสิ้นกิเลสแล้วสอนศาสนาก็สอนตามแนวสิ้นกิเลส มันต่างกันตรงนี้นะ
 มันเห็นชัด ๆ นี่นะ.วันนี้เทศน์รู้สึกมีเผ็ดร้อนเหมือนกันนะ เทศน์ถึงเหตุถึงผลลงไป นี่ละ
 ธรรม ถ้ามันออกจากใจมีรสมีชาติปัจจุบันตลอด ๆ มีรสมีชาติ จะพูดเข้าไปเข้ามาก็ตาม มี
 รสชาติตลอดถ้าเป็นปัจจุบัน ถ้าไปหาคว้านั้นคว้านี้มา ที่แรกขบขันดีพอที่สองมาจืดชืด
 แน่นมันเป็นเรื่องนอก เรื่องในกับเรื่องนอกต่างกันนะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz